

Handbal X-tra

Lorelien Huygen

Lorelien Huygen:
“Ik zou graag een
professionele
handbalster
worden”

Toen Diethard Huygen in 2007 afscheid nam van het handbal, haalde hij als redenen aan dat zijn lichaam het niet meer aan kon, dat het moeilijk te combineren viel met zijn job en dat hij pas vader en dus meer familieman geworden was bij de komst van een ‘wolk van een dochter’. Over dat laatste heeft hij allerminst overdreven, want als Lorelien nu de sporthal binnentreedt, blijft ze nog steeds die ‘wolk van een dochter’.

Bovendien treedt ze ook nog eens in het voetspoor van haar legendarische vader, die met Initia Hasselt en Tongeren zeven landstitels veroverde, die in Duitsland als ‘Didi’ geëerd werd als één van de beste handballers bij Nettelstadt-Lübbecke en Saarbrücken en die in 1997 in ons land uitgeroepen werd tot ‘handballer van het jaar’. Lorelien speelt vanaf dit seizoen bij het Duitse Borussia Dortmund. “Helemaal niet onder druk van papa. Ik moest van hem geen handbalster worden als ik liever iets anders deed. In mijn jongere jaren combineerde ik dan ook handbal met tennis. Op een bepaald moment moet je echter kiezen en dus koos ik op 12-jarige leeftijd ook voor Initia Hasselt, het latere Hubo. Ik vond een teamsport uiteindelijk gezelliger dan een individuele sport,” klinkt het bijzonder vlot bij de Hasseltse tiener.

Wat vind je zo leuk aan handbal en op welke positie speel je?

Lorelien Huygen: “Ik speel al jarenlang als linker- of als middenopbouw. Het leuke aan handbal vind ik precies het teamgebeuren. Ik onderhoud op die manier ook een goede band met mijn beste vriendinnen. Plus dat het er in het handbal iets harder aan toegaat. Dat heb ik trouwens graag. In mijn eerste jaar ben ik bij Kiewit begonnen met Tim Houbrechts als trainer, maar vanaf mijn tweede jaar verhuisde ik naar Initia Hasselt.”

Je begint dit seizoen bij Borussia Dortmund. Betekent dit misschien ook dat je jouw middelbare studies achter de rug hebt?

“Op het einde van vorig schooljaar heb ik inderdaad het middelbaar beëindigd en dan heb ik lang getwijfeld wat ik precies zou doen. Ik speel natuurlijk dolgraag handbal, maar ik wilde ook nog wel verder studeren. Ik heb dan voor de combinatie van beide geopteerd. Ik ga rechten studeren en met mijn topsportstatuut kan ik een aantal studiepunten spreiden en hoef ik het volledige eerste jaar niet in één trek af te leggen. Ik kan in het buitenland studeren en alleen voor mijn examens moet ik fysiek in België aanwezig zijn.”

Was jouw vader tussenpersoon in de keuze van een ploeg?

“Helemaal niet. Mijn vroegere trainster bracht mij in contact met Borussia, waar ik eerst een drietal testen moest afleggen en nadien kwam het verlossende telefoontje dat ik geselecteerd was. Ik had ook nog contacten met Venlo, ook een leuke club overigens, maar ik koos voor Dortmund. Ik sta daar echt nog niet in het eerste team, hoor! Ik doe mee met de A-jeugd, de U19, die in de jeugd-Bundesliga speelt. En ik speel mee in de tweede ploeg, die in Liga 4 speelt. Dat betekent dat ik elke dag twee maal train, met dus dikwijls ook tijdens het weekeinde één of twee wedstrijden.”

Je bent er nog niet zo heel lang, maar kan je al een verschil aanduiden tussen de Duitse en de Belgische aanpak van het handbal?

“Het aantal trainingen ligt in Duitsland vele keren hoger dan in ons land. Het gaat er ook veel professioneler aan toe. Er wordt ook veel meer zorg besteed aan het lichaam en we hebben drie keer per week krachttraining met gewichten.

Ik zit er in een sportinternaat samen met vijftien Duitse meisjes en als we daar na de training aankomen, staat het eten voor ons klaar en zijn ze voor ons naar de winkel gegaan. Alles geconcentreerd op het goed presteren met de handbalploeg. Met mijn Duits lukt het al aardig: ik versta bijna alles, maar ik moet zeker nog bijleren om Duits te spreken. Hoe sneller dat lukt, hoe beter de integratie binnen de groep kan verlopen.”

Bestaat er een kans dat je dit seizoen al kan meespelen met het eerste team?

“Wij worden er alleszins heel erg betrokken bij de werking van het eerste team, maar voorlopig concentreert die zich wel op de wedstrijden in de Champions League. Ik zou zelf ook wel graag professioneel handbalster worden, maar zeker bij de vrouwen ligt de lat daar wel heel hoog.”

Maar je zit hier nog niet dadelijk in de selectie van de Black Arrows.

“Ik heb enkele weken geleden mijn middelhandsbeentje gebroken en dat is intussen nagenoeg volledig hersteld. Maar voorlopig maak ik nog wel deel uit van de selectie van de Young Black Arrows. Wij zijn onlangs nog een heel leuk toernooi gaan spelen in Georgië en ik stelde er vast dat we toch over een groep beschikken met heel veel talent. Er gaan ook nog enkele andere meisjes in het buitenland spelen en dat moet zeker het niveau van ons handbal doen verbeteren.”

Je wil in het voetspoor stappen van andere meisjes als Nele Antonissen of Mirthe Boiten?

“Die laatste, dat is mijn nicht. Ook de dochter uit een echte handbalfamilie met o.a. papa Luc Boiten, vorig seizoen nog coach bij topclub Bocholt.

Heb jij ooit training gekregen van jouw vader?

“Vorig seizoen was de eerste trainster gestopt, waarna de tweede trainer hoofdtrainer werd en mijn vader eigenlijk eerder een aantal trainingen gaf als een soort derde coach. Maar bij de U18 heeft hij me wel gecoacht. Misschien zelfs iets harder dan de andere meisjes, omdat hij het niet wilde horen dat hij mij favoriseerde (lacht). Wij hebben echter altijd een zeer goede band blijven behouden, hoor! In het handbal heeft hij mij wel technisch sterker gemaakt. Dat kon hij wel.”

Hoe volgt hij jouw carrière?

“Hij heeft steeds benadrukt dat het mijn keuze was en dat ik het graag moest doen. ‘Gij moet het weten,’ zegt hij dan. Maar hij is wel bij elke match aanwezig, al laat hij zijn commentaar stilaan wat lossen. Hij beseft ook wel dat andere coaches betrokken zijn bij de ploeg en bij bepaalde systemen en dat hij zich daar niet te veel mee moet bemoeien. Papa blijft anderzijds wel mijn grootste supporter, samen met mama. Ik ben mijn ouders erg dankbaar dat ze me steeds begeleid hebben, taxi gespeeld en klaar stonden op de vele momenten dat het moest. Mama mist mij het meest, maar ze is ook wel bijzonder trots. Sinds kort kan ik ook zelf autorijden, zodat ik zelf al eens kan overkomen naar hen en naar mijn vriend. Ook een handballer (lacht).”

Er niet aan gedacht om naar de topsportschool in Antwerpen te komen?

“Ik was daar steeds een jaartje te oud voor, maar dat het bestaat is ook uitstekend voor de evolutie van het Belgisch handbal. Bij Hubo heb ik eerder gedurende verschillende ochtenden in de week de handbalacademie gevolgd in Hasselt met Habraken als trainer. Dat was dikwijls spelen tegen jongens en die wilden natuurlijk niet afgaan tegen een meisje. Het ging er soms hard aan toe, maar daardoor werd ikzelf ook sterker. Een goede leerschool.”

Heb je al een idee hoe jouw handbaltoekomst er zal uitzien?

“Nog even afwachten en hopen dat het dit seizoen meevalt. In dat geval wil ik zeker in het buitenland blijven handballen. Valt het tegen dan kom ik allicht terug naar België, maar dat is voorlopig nog niet de intentie.”

Droom je ervan bij de Black Arrows te spelen?

“Ik hoop alleszins dat het Belgisch handbal een hoger niveau zal bereiken. De Black Arrows zijn nu aan een goede campagne bezig. Ze moeten die lijn doortrekken. Ik ga alleszins op 19 oktober in de Alverberg kijken naar de Europese kwalificatiewedstrijd tegen het Duitsland van aanvoester Xenia Smits en met in die ploeg ook enkele speelsters van Borussia Dortmund. Winnen zit er allicht niet in, maar tegen zo’n topland spelen, moet voor alle speelsters een leerzame ervaring zijn.

In Duitsland kom ik ook af en toe Munia Smits tegen, de zus van Xenia. Zij speelt er ook in de hoogste Bundesliga en samen met Xenia Smits en Nele Antonissen is zij het bewijs dat het kan voor een Belgische speelster in het buitenland.”

Tekst: Marcel Coppens

